

Дмитро Зіненко

ТАЙММЕН

Київ

УДК 821.161
363

Зіненко Дмитро

363 Тайммен : повість. Ліга Феміна : роман. Київ : Видавництво Ліра-К, 2023. 228 с.
ISBN 978-617-520-425-2

Під обкладинку цієї книги вміщено два твори, пов'язані однією героїнею. Перший – повість «Тайммен», у якій йдеться про Яр і Міо, надію цілої країни на порятунок. Лише вони в змозі все докорінно змінити, перевернути все з ніг на голову, створити обернено пропорційну реальність. Як це їм вдасться? Усі відповіді в книзі.

Супергерої поруч. Потрібно лише матеріалізувати написане в свою уяву.

Другий твір – роман «Ліга Феміна», у якому дається відповідь на запитання: «Що було б, якби Адама і Єву не вигнали з Едему?», «Як би могла скластися історія людства?», «Яким би був сучасний матриархальний світ?».

Ця книга – це історія про неї, Міонеллу, чого вона досягне та як їй це вдасться.

Знайдіть відповідь на усі питання разом із Міо, поринувши у яскравий та абсолютно не схожий на наш світ.

УДК 821.161

ISBN 978-617-520-425-2

© Зіненко Д., 2023

© Видавництво Ліра-К, 2023

The background features a repeating pattern of various mechanical elements in shades of gray. It includes several clock faces with Roman numerals and some with Arabic numerals, interspersed with numerous gears of different sizes and designs. The overall aesthetic is that of a mechanical or industrial theme.

ТАЙММЕН

Повість

Пролог

Початок історії

Починаючи з XXI століття людство прямує у прірву. З року в рік усі, неначе одурманені, перестали контролювати реальність. Люди в цілковитому відчаї, а науковці, все ще в шуканнях рятівної вакцини, почали ставати піддослідними в надії отримати бодай якісь кошти до існування. Під час одного з таких експериментів і з'явився наш герой.

У невеликому містечку, десь в Україні, жила собі сім'я. Усе було гаразд у них, всі були живі-здорові, але разом з нападом країни-сусіда прийшла біда і до них.

По-перше, Данила, голову сім'ї, мобілізували до війська, а по-друге, захворіла на рак його дружина Ольгердія. Ямлина, їхня дочка, в пошуках бодай якогось способу допомоги матері, погодилася на сурогатне материнство для сім'ї науковців. Вона навіть не підозрювала, що все не так просто, як видавалося...

Пологи були важкими... Ямлина, на жаль, їх не пережила, а на світ з'явився хлопчик на ім'я Ярослав, котрому судилося врятувати нас усіх. Час минав, а він ріс...

Та було в ньому щось дивне, невідоме досі, незвичайне. Якось під час прогулянки він зник, і батьки-науковці – Олександр та Олександра не могли ніде його знайти.

А потім через певний час, коли він знайшовся, то оповідав їм цікаві історії, які були дуже схожі на історичні події. Хоч на свої дев'ять років він і так був досить начитаний, але його історії були такими захопливими, яскравими, наче він справді був їхнім свідком.

– Ярослав, де ти був знову? Ми з батьком обшукали вже все довкола.

– Мамо, я... Я знову бачив... Бачив чоловіків, дивних таких, вусатих, у шароварах... Словом, таких, як я бачив на картинках у книжці, що ви мені подарували на Різдво. От що дивно, я... Я наче був одним із них.

– Синку, а ж просила тебе не захоплюватися так книжками. Ось бачиш, вони тобі вже сняться!

Коротко – про діяльність його батьків. Після того як у ХХ столітті було відкрито ДНК, люди понад століття намагалися розшифрувати цей феномен. Саме над цим і працювали біолог Олександра Ольфович і наноінженер Олександр Ольфович.

Попри самовіддану працю годинами, тижнями, днями, доба за добою, всі їхні спроби залишалися марними.

Проте одного дня вони відкрили щось невідоме, щось до того недосяжне...

– Олександр, коханий, прокидайся! Уже ранок! – будила його дружина, намагаючись підняти його – він заснув прямо на робочому місці за столом.

– Що? Уже ранок? – запитав Олександр. – Чи мені це наснилось, а чи й було насправді...

Знайомство з героєм

– Після вчорашнього синтезу моєї ДНК я якимсь невідомим для мене чином зміг відправити її на пару годин назад. А вже за декілька хвилин виявилось, що в мене є три файли. Один із них мав дату, і начебто я створив його декілька годин тому.

– Це неймовірно, коханий! Ми навіть не сподівалися на такий результат. Тепер потрібно приховати результати від компанії, адже це досягнення неодмінно продадуть в інші руки.

– Тоді пересади в мою ДНК цей варіант, перекинь програму, щоб перенести все на телефон, приховай цей файл. Так ми зітремо всі сліди.

Зробивши все, що вирішили, вони мали на думці лише одне запитання: «Що далі?»

Продовжуючи працювати, вони знаходили дедалі більше відповідей, проте час працював не на їхню користь. Крім досліджень, вони намагалися поповнити свою сім'ю дитиною, проте все було марно.

От ми дістаємося до того місця, тих точок зіставлення, за допомогою яких усі пазли починають складатися в більш-менш чітку картину. Втім, повернімося до подій, про які йшлося вище.

Отже, сон Ярослава насправді був реальністю, як ви уже здогадалися.

Напад ворожої держави переріс у широкомасштабну війну, а наш герой підростав собі. Він захоплювався істо-

рією, і батьки лише заохочували його вподобання. Сім'я науковців допомогла його рідній бабусі, але вона була пригнічена після смерті дочки і сама відійшла в інші обрії. Дід поліг на війні смертю хоробрих.

Щодо Ярослава, то в школі йому було не легко. Багато історичних подій, він бачив по-іншому, зникаючи безвісти при цьому на кілька годин.

Чи знав він насправді про свій цей дар?

Навіть його батьки лише підозрювали про це, а однокласники лише жартували й насміхалися з нього.

– Тобто ти хочеш сказати, що я, педагог із 40-річним стажем, більшість історичних фактів трактую невірною, Ярославе?

– Так, Поліно Іванівно! (Лунає сміх усього класу.)

– Негайно вийди з класу і навчись поважати старших...

Найбільше, що ятрило душу нашого, проте ще не героя, – що він не може це довести. Здібності розвивалися відповідно до його віку, тому він вибірково міг побувати в тому чи іншому історичному періоді.

Він навіть побував на своєму першому дні народження, хоча в реальному житті йому було вже чотири роки. Усе було чітко цього разу.

– Сьогодні нашому синочку рік, – каже Олександра.

– Так, уже сьогодні... Як же швидко летить час! – промовив Олександр.

Сім'я святкує втретє – нікого, крім них, немає поруч. Ярослав посміхається, сидячи у візочку.

* * *

Далі було ще цікавіше. Він опинився в тілі свого діда, коли той був присутнім на інавгурації Леоніда Даниловича Кучми 1994 року. Переміщення за переміщенням...

Мав відчуття, ніби був очима і розумом свого предка.

Родовід героя

А тепер варто повернутися до описуваних подій із самого початку. Данило й Ольгердія познайомилися на дискотеці в селі, де вона жила. Ольгердія була із сім'ї литовця, котрий переїхав у радянські часи за обміном, а мати була місцевою жителькою. Вони познайомилися ненароком, зустрівшись поглядами... І після цього вже ніколи не розлучалися, проживши два роки душа в душу. Згодом у них народилася Ося.

Що ж до батьків Данила? Вони мешкали в місті. Але їхні батьки були, хоч як це дивно, із сусіднього села. Дізнаймося ж детальніше родоводи. В обох родинках були люди з магічними здібностями. Прапрабабуся Ольгердії була знахаркою. Усі до неї зверталися по допомогу, і вона допомагала. Кому молитвами, кому відварами, настоянками. Уся губернія, а згодом і більша половина тодішньої Російської імперії зверталися до неї. Якби порівняти її з нашим часом, то її можна було б назвати Вангою XIX століття. Слава про неї доходила навіть до царя. Її неодноразово запрошували бути при дворі царською віщункою, проте вона навідріз відмовлялася, бо вважала, що цей її дар – для того, щоб допомогти якомога ширшому загалу людей.

Так і прожила все своє життя, залишившись у рідному селі. Найбільше важили для неї зовсім не матеріальні цінності. Вона приймала від людей подяку словами, чи то їжу, чи тканину. Словом, хто чим міг – віддячував їй за допомогу, але не грошима, до них вона ставилася категорично.

Щодо Данилових родичів і чому його батька занесло в наші краї, є дуже цікаве припущення, хоч радше це родинна легенда. Його предок служив ратником у литовських князів – тих, котрі заснували Велике князівство Литовське. Його звали Ольвірд. Йому настільки припали до душі життеустрій місцевого населення, його гречність, що він із сім'єю перебрався сюди. Вони жили аж до приходу влади більшовиків 1917 року, потім були заслані до Сибіру, а згодом повернулися до Прибалтики. Саме тому ця історія оповідалася з покоління в покоління. Коли ж Даниловому батьку випала нагода потрапити в Україну, то він без вагань переїхав і здійснив багатовікову родинну мрію...

Що ж до Ольгердії, то вона, будучи в тілі, мала красу неймовірну. З нею не дружили дівчата, бо зазвичай поводилася вона зверхньо. Та й хлопцям, хоч як ті підступалися до неї, вона різко відмовляла.

І от дискотека. Компанія молодиків із міста. І серед них Данило, мужній і статний. Ося і Данило зустрілися поглядами, і ніби весь світ завмер, час зупинився...

Ніхто не розумів цього союзу, всі заздрили. Жили вони відносно небагато, але щасливо. Ямлина з'явилася в них не одразу – чи то заздрісники були винні, чи на все свій час... Позаяк була вона пізньою дитиною, то купалася в любові й ласці батьків. Віддячувала тим, що вчилася на «відмінно», а про допомогу просити її ніколи не доводилось, бо ініціатором виступала сама. Батьки не могли нарадуватися своїй любій доні. І тут війна...

Ніхто, ніхто не міг бодай півроку тому уявити собі перебіг таких подій! Данило пішов у першій же хвилі добровольців, але удача в одному із боїв відвернулася від нього. Він загинув... Загинув героєм, з вірою в те, що його жертва була не марною.

Після того як чоловік пішов на війну, Ольгердія чи то через нерви, чи то з іншої причини стала почуватися

дедалі гірше. Лікарі констатували рак. Дочка в розпачі шукала виходу. Її одноклассниця, любителька легких грошей, і звела сім'ю науковців з нею. Напевно, через молодість вона їх не пережила. Мати, котра приховувала від чоловіка діагноз, болісно пережила смерть дочки та чоловіка – розуміючи, що не має для чого і для кого жити, через хворобу також померла.

Сім'я Ольфовичів

Чому вони наважилися на сурогатне материнство? Як і більшість сімейних пар, які перепробували майже всі методи, вибрали цей – як останній варіант та надію. Практично увесь їхній час поглинала наукова діяльність.

Що можна розповісти про дитинство Олександра та Олександри?

Обоє вони росли в інтелігентних сім'ях, проте, крім знань, вони вчилися аналізувати самостійно, робити власні висновки. Дивно, що вони, крім своїх спеціалізацій, все інше вважали непотрібним. Наприклад, для них було дивним захоплюватися літературою: навіщо гаяти час на те, чим захоплювалися колись. Разом з тим новітні знання, наукові відкриття, вчені праці – це було саме те, що їх захоплювало.

Вони зустрілися в бібліотеці. Йому потрібна була книжка, яку вона вже читала. Спочатку вони не порозумілися, їх навіть вигнали із приміщення. Неначе мить, ще хвилина – Олександр здивовано заговірив і, спускаючись сходами за цією, ще майже знайомою дівчиною, почав відчувати невідоме до цього відчуття. Дійшовши до виходу, він наздогнав її, вибачився і запросив на побачення.

чення. Відтоді все й закрутилося. Їхнє кохання виявилось настільки сильним, що ним можна було зцілювати...

Згодом вони разом почали працювати в корпорації «Софт Лайф». Корпорація займалася виробництвом ліків, проте Ольфовичі працювали в експериментальній лабораторії, про яку знало обмежене коло людей – на цей проєкт було держзамовлення від Міноборони.

А у вільний від роботи час Олександр обдумував ідею переміщення в часі, допомагаючи при цьому своїй дружині. Історію він вважав мірилом тієї влади, яка перебуває при владі, бо так чи інакше переписувалися деякі історичні факти, які були правдою і пропагандою для владних кіл. Радянський Союз та фашистська Німеччина були не першими в цьому. Олександра ж, як «голуб миру», хотіла врятувати всіх і кожного.

Вони були вже у відчаї. Аж тут майже перед появою Ярика в їхньому житті, після безсонних ночей, глибоких роздумів у них вийшло. Спочатку в Олександри виникла ідея: взяти ДНК, зробити його ніби комп'ютерний диск, тобто зробити його в електронній формі, – відтак ним можна буде користуватися, як будь-яким іншим файлом, у Total Commander. Звичайно, не без допомоги чоловіка, але їй це вдалося.

Далі успіх випав на долю й Олександра. Ще в дитинстві надихнувшись роботами та Ейнштейном, він мріяв втілити його теорію відносності. І от цей момент настав. Новостворена програма, яка існувала в тривимірній площині, визначала нашу дійсність за константу і була початком руху координат. Спочатку йому вдалося перемістити файл у минуле, а потім деякі речі: годинник, обручку. Те, що Ольфовичі були пацифістами, послужило однією з головних причин приховування результатів свого дослідження. Тікаючи до якогось містечка в Україні вже з малою дитиною, принесли першу жертву людству, продовжуючи його існування щонайменше на півстоліття...

Ярик був не по роках розумним. Час минав. І от, коли хлопчику виповнилося п'ять років, батько подарував йому наногодинник – з усіма новітніми функціями електронного гаджета. Ба більше! Він портативно міг з'єднуватися з будь-яким приладом, пристроєм, технікою.

Одного разу хлопчик, шукаючи щось цікаве, з'єднався з комп'ютером батька – він знайшов його програму для переміщення і зберіг її собі. Будучи дитиною, незрозуміло яким чином, привів у дію. Аналогічним чином вийшло з програмою мами для ДНК. Він так захопився й удосконалив їх, що вже силою думки міг управляти цими двома програмами.

Дім і школа

Батьки дізналися про це, коли йому було років дванадцять. Вони дивилися собі якийсь голлівудський фільм про подорож у часі, й між батьком та сином трапилася перша суперечка:

– Якась фантастика просто, – констатував Олександр. – Достеменно невідомо, що буде з річчю або матерією при переміщенні в просторі.

– О, наш тато завів диспут, – сміючись, промовила Олександра.

– Ні, серйозно! Скажімо, що буде з яблуком? Воно згниє чи від нього залишиться лише брунька? А як щодо людини – вона стане молодшою чи старшою? Що взагалі відбувається? Якщо навіть зважати на ймовірність подорожей у часі, то чому ми не відчуваємо жодних наслідків цього зараз?

– Тато, а як же твоє захоплення теорією відносності Ейнштейна в дитинстві? І ваша з мамою програма син-

тезу ДНК? Твоя програма для перенесення в часі? Хіба не можна їх скомпонувати і здійснити подорож?

– Що за нісенітниця? Мама – простий учитель біології, а я – інформатики... Звідки такі фантазії, сину? – здивувався Олександр.

– Синку, ти знову не ходив до шкільного психолога Олексія Михайловича? – запитала Олександра.

– Що ви обманюєте мене, я все бачив на власні очі! – обурився Ярослав.

– Це лише твої фантазії, синку, і, будь ласка, будь чемним з нами. Ми все ж таки твої батьки, – вже суворіше сказав батько.

– Це чергова ваша брехня, – у відчаї прокричав син.

– Ти під домашнім арештом і без кишенькових грошей. Ти покараний, бо твої фантазії прямо пропорційно шкодять твоїй поведінці. Відзавтра ти знову ходитимеш до психолога. А зараз іди до своєї кімнати й обдумай мої зауваження, – грізно закінчив Олександр.

Ярик невдоволено покидає вітальню, а батьки продовжують ледве не пошепки діалог:

– Може, ми дещо суворо з ним, – з сумом промовила Олександра.

– Ти ж знаєш – це заради його блага, краще все спихнути на його фантазію, – промовив Олександр.

– А може, він і справді подорожував? – задумливо озвучила припущення Олександра.

– Та ні! Цього не може бути. Як? Ми, двоє вчених, не могли до цього дійти, а дитина в три-чотири роки сама до цього дійшла? Це ніщо інше, як фантастика. Та навіть якщо б це і сталося, то як би він зумів повернутися назад? Як би він міг самотійно закінчити те, над чим ми працювали понад десять років? Це фантастика, та й годі! Краще брехня, аніж правда, яка приверне увагу.

Нам людство і майбутні покоління не пробачать таких помилок! – констатував Олександр.

– Я згодна з тобою, але якщо він таки каже правду... Мабуть, краще спробувати в усьому розібратися, а не робити з сина хворого з багатою фантазією. Чи не так, коханий?

– Так, любя, вибач, що погарячкував, – промовив Олександр.

– Поговори з ним зараз, бо якщо він говорить правду, ми маємо йому допомогти. А ще – у нього зараз перехідний період, і коли він замкнеться в собі від усього світу, то нам буде надзвичайно важко його витягти звідти, – продовжила Олександра.

А тим часом у кімнаті Ярика...

– Бракувало мені наговорів від тієї старої карги, що веде історію, знущань однокласників, на додачу – шкільний психолог, якому самому потрібна допомога, так ще тепер батьки мені не вірять... Гай-гай, як же це важко! Одні зі своїми 40-річними стажми викладають ту інфу, достеменність і правду, про яку не знають. Однокласники – у тих «зеро» інтелекту, натомість – лише фізична сила, а що батьки? Як же так можна брехати просто в очі власній дитині! Чому вони приховують правду? – потерпав Ярослав від цих думок і запитань.

Тут почувся стукіт у кімнату і голос батька:

– Синку, можна ввійти?

– Авжеж, тату.

– Я присяду тут, якщо ти не проти. Нам треба поговорити.

– Я весь увага, тату.

– Не пам'ятаю, звичайно, себе у твоєму віці, але пам'ятаю, що перехідний вік емоційно важкий. Якщо ти хочеш обговорити якісь свої проблеми чи ми з мамою чимось можемо допомогти, то ми готові тебе почути, – почав батько.

– Добре, якщо ти вже заговорив про пубертатний період, то давай про це. Домовимось лише: я розкажу тобі все, як є, але до психолога не піду, згода? Лише за такої умови, – сказав Ярослав.

– Не люблю, коли мені ставлять умови, тож відпочивай, синку. Я емоційно втомився від наших сварок, а до психолога все-таки сходи, бо я не вмю копатися в душевних розмовах. На добраніч, сину.

– На добраніч, тату.

– Ну що, коханий? – запитала Олександра чоловіка, котрий щойно вийшов із кімнати сина.

– Ми спокійно поговорили, я вмовив його піти до психолога. Він ліг спати.

– Добре, і ми відпочиньмо, – промовила Олександра.

..Уночі їй наснився сон, у якому її син уже старший, але в гамівній сорочці і зазнає примусового лікування, бо його визнали психічно хворим. Сновидіння неабияк налякало Олександрю.

Вранці мама зайшла будити сина, коли задзвонив будильник:

– Синку, прокидайся, в тебе сьогодні насичений день!

– Як завжди... – неохоче відповів Ярослав, але прокинувся.

В Олександри майже кожен день був активним, бо потрібно було всіх розбудити, а до того приготувати сніданок. Зазвичай це були гарячі бутерброди з чаєм. Її чоловік, як і син, прокидалися неохоче, тому встигали лише зібратися.

Попрощавшись, усі розійшлися по класах. У мами сьогодні були восьмі класи, у батька – п'яті. Зайшовши до класу, Ярослав натрапив на своїх недругів:

– Опа-па, а хто тут у нас сьогодні потрапив у школу? Чи не ти, Ольфович?